

privati
teritorija

Papuošalai, netrukduantys... gyventi

Nors ne vienus
metus dirbo
modeliu, Simona
mano, kad būtų
neprofesionalu
pačiai būti savo
kolekcijų veidu

Trapūs, minimalistiniai
juvelyrės **Simonos
SAMOJAUSKAITĖS** (29)
kūriniai gimsta neatsitiktinėje
vietoje – sostinės
Žygimantų gatvėje, grafui
Juozui Tiškevičiui kadaise
priklausiusiame name
esančioje jos studijoje.

REMIGIJA PAULIKAITĖ

Gedimanto Kropio („ŽMONĖS Foto“) nuotraukos

Dėl dažnai girdimo būsimų sužadėtinų klausimo, ar žiedelis galėtų būti su briliantu, šie brangieji akmenys, kaip ir perlai, atėjo ir į jos kūrybą

Minimalistiniams
papuošalams pagaminti
reikia masyvių,
sudėtingos technikos

Skiriamasis
šios juvelyrės
kūrybos bruožas –
lakoniškumas

Elegantiškoje baltoje erdvėje, kuriai baldus su drauge architektė projektavo pati Simona, vyksta susitikimai su klientais ir kuriami plonyčiai lyg siūlas papuošalai. „Man čia smagu bendrauti su žmonėmis, gera klausytis patinkančios muzikos. Kartais vakare užgesinu visas šviesas, palieku apšviestą tik darbo stalą ir kuriu. Pro langą matau Nerį, matau, kaip žmonės upės pakrante vedžioja šunis. Man reikia didelių langų, kad neišeidama iš studijos jausčiau, koks paros, metų laikas lauke“, – pasakoja.

Simona iš tiesų dirba daug: jos laikas jau suplanuotas iki metų pabaigos. Prisipažįsta vis negalinti patikėti, kad kam nors jos papuošalų taip reikia, – juk juvelyrė atrado tik maždaug prieš ketverius metus.

Meno istoriją studijavusi mergina daug metų buvo modelis. Jai šypsojosi sėkmė ant Milano, Tokijo, Londono podiumų. Tačiau baigusis studijas – būtent tada, kai gaudavo darbo pasiūlymų iš geriausių modelių agentūrų, pradėjo jausti, kad yra ne savo vietoje. Tuo metu gyvendama Londone ji laisvalaikį domėjosi

menininkų dirbtuvėmis, mažų prekės ženklų veikla. Kažkodėl patraukė juvelyrė. Juokdamasi prisimena, kaip užsisakė dėžę specialių įrankių ir namuose susilitavo sidabro žiedelį su taškeliu. Simboliška, kad tas papuošalas iki šiol yra Simonos vizitinė kortelė, tik dabar jis kuriamas ne vien iš sidabro, bet ir iš aukso, taškelį kartais atstoja perlas arba deimantas.

Na, o tada, grįžusi į gimtąją Marijampolę, pamatė skelbimą, kad juvelyras sostinėje ieško padėjėjos. Parašė jam, kad mielai pabandytų, nors dar mažai ką moka. Ir jau kitą dieną atsirado Vilniuje, čia laiminga jaučiasi iki šiol.

Simona vis dar negali patikėti, kad ją taip greitai išsuko juvelyrėkos verpetas: planavusi galbūt dar kur nors pasimokyti šio meno ir amato, po keturių mėnesių iš to jau gyveno. Juvelyrė svarsto: galbūt jos sėkmės paslaptis – kad pradėjo kurti tai, kas pačiai labai artima – švares dizaino, gyventi netrukdančius papuošalus, kurių Lietuvoje tuo metu labai trūko.

Dabar minimalistinių Simonos žiedelių vyrai ateina užsakyti sužadėtuviems. Ji juokiasi, kad neretai paklaususi, ar turi kokį nors mylimosios žiedą, kad pagal jo dydį galėtų pagaminti skirtąjį pirštis, išgirsta, jog ta moteris nemėgsta papuošalų. „Tai – ir mano istorija: kol nepradėjau kurti, visai nesipuošiau. Tačiau dabar juvelyrėkos ant mano kūno – vis daugiau: vienus dirbinius nešioju, nes jie smagūs, gražūs, kitus – nes noriu išbandyti, ar patogūs.“